

Campbell 2. 11

GAIRM DO NA GAIDHEIL.

A LUCHD-DUTHCHA IONMHUINN.

Ceadaichibh dhomh innseadh dhuibh, gur h-ann le gràdh neo-chealgach, agus le dùrachd làidir a chum ur leas aimsireil, agus ur sonas spioradail a chur air an aghaidh, a chuir mi romham an litir so 'sgriobhadh chugaibhse.

Cha 'n 'eil aon ni fo'n ghréin a's mò 'dhùisgeadh de dh'fhìor shòlas 'am inntinn na chluinntin gu'm biodh gach gnè dhubhaile a tha coitichionn 'n ur measg air am fuadach uaibh-se agus a' folach an gnùis le masladh, agus gu'm biodh subhaile a' freumhachadh gu domhain, agus a' sgaoileadh a geugaibh cùbhraidh, agus a duilich shlàinteil 'n ur measg.

Tha iomadh seòrsa dubhaile fathasd air an altrum leibh nach àill leam—seadh, nach urrainn mi ainmeachadh aig an àm so; ach tha aon dubhaile au aghaidh a bheil mi, air mhodh àraidh, a dol a thogail mo ghuth gu h-oscarrach—seadh, an aghaidh a bheil mi 'dol a chaitheadh shaighdean le m' uile neart. O! nach ann a dheanadh an Tighearn uile-chumhachdach mo ghàirdein fann a neartaich mar a neartaich e gàirdean Dhaibhidh roimhe; a chum an uair a chaitheam-sa an t-saighead air thuaircneas gu'n deanadh esan a stiùradh gu neo-mhearachdach gu cridhe na h-uilebhéist' a tha mi 'rùnachadh, cha 'n e 'mhàin a lot gu trom, ach a ghlan spadadh gun iochd, gun achdarachd. Cha ruig mi leas innseadh dhuibh gur h-i 'mhìsg an uilebhéist a tha mi 'ciallachadh.

Mo chàirdean gràdhach is gearr o'n a dh' imich an t-àm anns nach faighte boinne de dhibh-làidir 'an Albuinn ach a mhàin ann am bùth an lighiche, mar a gheibhear cunnagaidhean-leighis eile. Ach thòisich daoine sanntach ri 'thoirt faineas gu'n robh buaidhean sònruichte ann an dibh-làidir a dh' oibricheadh mar dhruidheachd air inntinnean nan uile 'dh' òladh dh'i. Chunnaic iad n'am biodh i air a h-ullachadh ann an tomhas saibhir gu'm biodh i anabarrach buannachdail. Mar a shaoil b' amhuil a b' fhìor: cha luaithe dh'ullaich iadsan an deoch, na choisin i mòran chàirdean. Cha robh Doideag riamh 'am Muile—cha robh Buitseach Ruadh, no Dhubh riamh 'an Eiscinish, no'n àit' air bith eile aig an robh a leithid de dhruidheachd. Cha robh Dia bréige riamh air thalamh a fhuair urrad de luchd-aoraidh. Cha robh uasal no iosal, bochd no beartaich, sean no òg, nach do lùb an glùn da—nach do phòg gu cridheil e. Thog iad teampuill anns am feudadh a luchd-aoraidh cruinneachadh a chum an dilseachd a nochdadh dha. Cha 'n e so a mhàin, ach rinn gach aon fa leth spàirn, a réir a chomais, a chum altair a chur a suas dha 'na theaghlach féin. Choisrig na mìltean iad féin air fad d'a sheirbhis—dh'fhàs iad saibhir 'na sheirbhis, cosmhuil ri Demetrius ann an Ephesus a bha 'deanadh nan iomhaidhean òir do'n bhan-dia n-hoir, Diana.

Chaidh iobairtean sònruichte a chur a suas do'n dia so air a' bhliadhn' ùir, agus air an Nollaig air mhodh sònruichte. Air na féisdean so, chunnaic sinn mòran a' teachd le'n tiodhlacan a chum 'altaire aig nach robh bròg shlàin air an cois, no léine ghlan air an druim—nach b' urrainn dol do thigh an Tighearna air a Latha

naomha 'dh' easbhuidh còmhduich—nach b' urrainn focal Dhé a cheannach ged a shaoradh e n-anaman o sgrios sìorruith—nach b' urrainn an clann a chumail 's an sgoil car bliadhna no dhà, ged a dheanadh sin Mòrairean diubh. Cha b' urrainn doibh na nithean ud a dheanamh a chionn nach b' àill leò e, ach b' urrainn dhoibh fèisdean an dé so 'chumail suas car seachduinn gun lasachadh.

A bheil gàirdeachas air pàrantan a chionn gu'n do rugadh duine cloinne dhoibh? Ma tha is éigin càirdean agus coimhearsnaich a bhi air an cruinneachadh 'an ceann a chéile—cha'n ann a thoirt taing do Dhia nèamh, ach a thoirt suas iobairt dhibhe do'n dia sgriosail so. A bheil an naoidhean so air a choisrigheadh do'n Tighearn ann am baisteadh? Ma tha, eadhoin air latha na Sàb-aide féin, is éigin coisridh a bhi air a chur cruinn gu seirbhis thràileil an dé so. Air an tòrradh, chunnaic sinn an fhéisd so air a cumail air mhodh a chuireadh ball-chrith air a chridhe a's cruaidhe, agus sgreamh air an inntinn a's neo-mhothachaille. Ma tha àm air bith a's sòileimnte bu chòir do dhaoine 'bhi na àm eile, gu cinnteach 's ann an uair a tha iad a' gabhail an cead deireannach de choimhearsnach, no de charaid dileas—an uair tha iad 'n an seasamh air bruaich na h-uaighe ag amharc air an t-slochd ùdlaidh, aonaranach anns am bi an còmhnuidh aca féin 'an ùine ghearr. Ach ged 's eianail r'a aithris e, chunnaic sinn air na codhailibh so coimhearsnaich, agus càirdean, a' cruinneachadh ann an sìth agus ann an deadh-ghean—chunnaic sinn iad a toirt suas an iobairt dhibhe do'n dia bhréige so—an réusan air a chall—am breithneachadh air fhuadach'—an suilean air an dalladh, agus an casan air call an lùiths. Chunnaic sinn an t-iomlan diubh an sgòrnain a chéile—am fuil a' taomadh mu thalamh—a' bùireanaich mar thréud de thairbh fhiadhaich—a' sgreadail mar còmhlan de dheamhain—mar gu'm faigheadh *legion* de spioradaibh an t-sluichd làn chead seilbh a ghabhail air an anamaibh, agus air an cuirp! O! a léughadair nach 'eil t-anam, mar gu'm b' eadh, a' briosgadh air ais o'n t-sealladh le oillt 'n uair a tha thu 'cuimhneachadh air na nithe so? Chunnaic sinn na nithe ceudna aig a' bhanaid—'an àm coinneachadh agus dealachadh chàirdean—seadh, shaoil le daoine nach b' urrainn càirdeas a bhi air a ghintinn, no air a chumail r'a chéile ach le còmhnaidh na h-uilebheiste so.

A nis a bheil neach a bhlaist riamh de Chrìosd?—a bheil neach 'sa bheil sràd de dhàonachd, no de sheirc, leis nach b' àill sgriosadair co fuilteach fhuadach as an tìr? Mu 's àill, togadh e 'ghuth gu h-oscarra, agus a làmh gu cridheil maille riumsa chum a leithid so de chleachdadh malluichte 'thoirt gu dìmeas agus gu fuath nan uile dhaoine. Ach tha fios agam gu bheil mìle lethsgèul aig muinntir leis a bheil iad 'g an dìon féin, air an aobhar sin aiumichidh mi cuid diubh.

Their mòran, “Nach 'eil tròcairean an Tighearna maith air fad, ma ghnàthaichear air mhodh iomchuidh iad? Nach ann de chréutairean an Tighearna deoch làidir? Uime sin, c'ar sou nach fheudar a ghabhail ann am measarrachd co maith ri nithe eile?” Abair gu bheil sin uile fìor; ach an urrainn thusa 'dhearbhadh gu soilleir gu bheil thu a' gnàthachadh tròcairean an Tighearna air mhodh iomchuidh an uair a tha thu 'g òl a bheag no mhòr de

dhìbh-làidir? Chruthaich Dia na h-uile nithe air son sonais agus maith a chreutairean réusanta. Chruthaich e 'n coirce 's an t-eòrna o bheil deoch làidir air a tabhairt, a chum a bhì mar theachd-an-tìr do dhuine agus mar lòn do dh'aiumhidh. Is i thoil gu'm bitheadh, cha 'n e mhàin a chréutairean réusanta, ach mar an ceudna brùidean na mach'rach, làn shona.

A nis, nach 'eil làn chiunt' agaibh gu bheil mòran de chreutairean a' fulang cràidh—seadh, a' bàsachadh a dh'easbhuidh lòn làitheil, an uair a tha mac an duine a' sgrios na muilleinibh bolla eòrna agus coirce chum frithealadh do anamiannaibh brùideil? An uair a tha glaoth a' bhochd a' dol a suas gu cluasaibh Iehòbbah, agus a dhéur a' ruith 'na fhianuis—an uair a tha gort agus gainne a' pianadh a chuirp agus a' trioblaideachadh 'inntinn; a bheil thusa 'creidsinn gur i 'thoil naomha-san gu'm biodh an lòn sin a dh'ull-aich e air son duine agus aiumhidh, air a thionndadh gu bhì 'na ribe, agus 'na cheap-tuislidh do na mìltean? Ach their thu, “Cha mhise 'tha ga sgrios, tha mi ga fhaotuin deas air son òl, cha 'n 'eil mi 'gabhail gnothaich r'a ghrùdaireachd.” Tha mi ga d' làn chreidsinn; ach nach tusa agus do leithidean a tha 'cumail suas na malairt mhalluichte so? Tha e soilleir mar biodh muinntir ann a dh'òladh i nach b'fhada 'sheasadh grùdaireachd. A bheil peacadh ann a bhì sgrios coirce' agus eòrna—ann a bhì toirt bochduinn agus uireasbhuidh air bochdan na dùthcha? Ma tha, tha thusa cionntach a chionn a bhì 'g òl a bheag no mhòr de dhìbh làidir, a chionn gur e tha toirt cràidh agus uireasbhuidh air na muileinibh do d' cho-chréutairean.

Chuala tu iomradh air na mortairean uamhasach a bha ann an Dun-éideann, *Burke* agus *Hare*. Thòisich iad-san air an aran làitheil a chosnadh le bhì 'mort an co-chréutairean agus le bhì reic an corpaibh ri lighichean a' bhaile. A nis mar biodh cinnt' aca gu'm faigheadh iad airgid air na cuirp, cha bhiodh e'n comas an diabhoil féin am brosnachadh gu'n teachd-an-tìr a chosnadh le malairt co ifrionnach ri mort. A bheil thusa 'smuainteachadh gu bheil na lighichean a bha 'ceannach na'n corp so neo-chionntach de fhuil nan truaghan a chaidh mar sud a dhòrtadh? Gu cinnteach cha'n 'eil. Anns an t-seadh cheudna, ma tha peacadh air bith ann a bhì sgrios lòn duine agus aiumhidh, tha thusa air t-amladh ann, a chionn gu bheil thu ann an tomhas éigin a' cumail suas na malairt.

Ach their neach eile, “Ged a tha cuid de dhaoine 'n am brùidean co mòr 's gu bheil iad ga milleadh féin le dìbh bhuaireasaich, gidheadh, tha mise gabhail measarrachd a mhàin. Cha 'n 'eil e mar fhiachaibh ormsa ni ceadachd air bith àicheadh dhomh féin air an son-san.” A bheil thu 'cumail a mach gur criosduidh thu? A bheil thu 'gabhail ort a bhì 't-fhear-leanmhuinn orrasan a tha tre chreideamh a sealbhachadh nan geallanan? Ma tha feumaidh tu chreidsinn gu bheil e mar fhiachaibh ort iomadh ni 'tha 'ceadaichte, agus feumail ann féin, a sheachnadh. Bha e làn cheadaichte do'n abstol Pòl feòil itheadh, agus fion òl; ach gidheadh, a chionn gu'n robh muinntir eile 'mi-ghnàthachadh na saorsa, tha esan ag ràdh nach itheadh e feòil, agus nach òladh e fion am feasd, na'n cuireadh a shaorsa-san anns an ni ud ceap-tuislidh roimh aon de

'bhràithribh laga. So far an robh an spiorad uasal—an spiorad gràdhach, iriosal. Tha thusa 'gabhail ort èud a bhi annad air son glòir an Tighearna—gràdh a bhi agad do d' chomh-chréutairean; ach cha 'n àichidh thu dhuit féin urrad 'us làn gloinne de *Uisge-beatha*, ged a tha thu 'faicinn nan ceudan air an sgrios, araon ann an anam 's an corp-leis. Mo nàire! cha 'n e so spiorad Chrìosd, ach spiorad na féinealachd. Air falbh an spiorad cumhann so! Cha 'n 'eil neach a tha 'n diugh 'na mhisgeir brùideil, nach robh aon uair co stuama 's a thusa 'nis. Cha d'rugadh iad 'nam misgeirean. Lean iad an tùs eiseimpleir nan daoine stuama; ach a chuid, a chuid fhuair iad blas air—dh'fhàs iad 'n an tràillean da. Ciod am barantas a tha agadsa nach tachair a leithid eile dhuit féin? An d'thug an Tighearna cinnt dhuit nach ceadaich e do Shatan buaidh fhaotainn ort trid a' chleachdaidh so nach àill leat a thoirt suas? A bheil cinnt agad nach tarruing do chleachdadh stuamasa muinntir eile gu ruidhteireachd agus gu mi-stuaim? Nach 'eil eagal ort gu'n toir cuid de'n àl òg am mallachd ort fathasd air son an ni ris an abair thu nis stuaim?

Ach their thu rium, “Tha beagan de dhìbh-làidir a chum slàinte air amanaibh sònruichte. 'N uair a tha duine fuar, no anabarrach teith, tha druthag dh'i 'na deadh chungaidh.” Tha fhios agad gu bheil fuachd 'us teas calg-dhìreach an aghaidh a chéile 'n an nàdur. Tha e eucomasach, uime sin, gu bheil an aon chungaidh maith air son an dà nì. Ma chreideas tu teistean nan lighichean a's ainmeile tha beò, tha iad ag innseadh dhuinn nach 'eil i maith aon chuid air son fuachd no teas. 'N uair a tha thu fuar, agus thu ag òl gloinne, tha thu 'mothachadh teas a' ruith air feadh do chuislean air fad; ach tamull beag 'an déigh dhuit a h-òl bithidh tu nas fuaire na bha thu riamh: oir tha do chuislean agus do chraicinn air am fosgladh nas mò na bu ghnàthach leò. Is lìonmhor iad a fhuair galar am bàis le'n cuirp làn *Uisge-beatha*, le 'n craicinn agus le 'n cuislean fosgailte ann an oidhche reòdhta. Tha e làn dearbhta nis o fhéin-fhiosrachadh na mìltean gur h-urraim do dhuine am barrachd teas agus fuachd fhulang gun bhoinne dheth a bhlasad. Dh'fheudain mìle dearbhadh a thoirt air a so. Cha 'n 'eil mi 'g àicheadh nach fheud e feum a dheanamh air son cuid de ghalaran an uair a tha e air a mheasgadh maille ri nithean eile le làimh an lighiche. Ach ma chreidear thus' agus do leithidean cha 'n 'eil galar a tha buailteach do dhuine nach leighis deoch bhuaireasach. Tha puinnsean 'na chungaidh leighis, ach an gabh thus' os laimh innseadh cuin, no ciod an dòigh air an còir a ghabhail? Nam biodh urrad eagail ort deoch làidir òl 'sa bhiodh ort puinnsean a chur a'd' bheul, cha b' eagal duit. Chumadh tu glaiste ann ad' chistidh e—bhiodh oillt ort gu'm faigheadh aon 's an teaghlach gréim air boinne dbeth. B'e'n latha cianail do dh'Albuinn anns an d' fhuair deoch làidir an tùs mu sgaoil á bùth an lighiche. Bu shona 'bhiodh i na'n éireadh a h-uile duine stuama innte gu h-aon sgéulach a chum iomain air ais a ris ann—a chum a phrìosanachadh mar mheirleach, no mar mhortair fuiltach. Ach their thu rium fathasd, “C'arson nach 'eil thu 'cur séisd ris na h-uaislean, agus ris na ministearan? Cha 'n fhaic mi aon diubhsan a' sgur dheth.” Am biodh e tearuinte leat-sa eiseimpleir nan uais-

lean a leantuinn ann an nithe cudthromach t-anama air fad? Seadh am biodh e tearuinte eadhoin eiseimpleir na'm ministearan féin a leantuinn anns gach nì? Ach cha 'n 'eil e idir fìor nach 'eil cuid de na h-uaislean, agus de na ministearan a' cur an aghaidh an uile mu bheil mi labhairt, araon le'n comhairle agus le'n eiseimpleir. Tha na ceudan diubh a' saothreachadh le dealas, agus le gràdh a chum an dùthaich a thearnadh o'n tuil mhilltich a tha 'bagairt gach subhaile 'am measg dhaoine 'sguabadh air falbh. Tha na ficheadean de mhinistearan comasach, diadhaidh, air cruinneachadh fo bhrataich mhaisich a' Chomuinn Stuama—a' cathachadh mar ghaisgich éuchdach aig a bheil an eridhe 's an t-seirbhis—a tha faicinn an dùthcha 'an cunnart a bhi air a bàthadh le ruidhteireachd, agus le misg—a tha faicinn na plàighe air tuinneachadh 's an tìr—a' sguabadh an càirdean, an coimhearsnaich, agus an luchd-gaoil, air falbh a chum na siorruitheachd! A bheil caraid dileas, no coimhearsnach dlùth agad a tha tuiteam bitheanta ann am misg—a tha sgrios anama agus a chuirp le craos? Abair nach 'eil e air mhìsg ach uair 's a' mhìos, no 's an raidhe, no feudaidh e bith uair 's a' bhliadhna: an e do dhleasnas-a mar chrìosduidh na h-uile innleachd laghail, dìchioll agus saothair a chleachdadh a chum a thoirt thuige féin—a chum a philleadh o shlighe an léir-sgrios—a spìonadh mar àithnne as an teine—a tharruing trid beannachd Dhé as an t-slochd anns a bheil e air tuiteam? Ach their thu rium, “Cìod is urrainn mis' a dheanamh ach mo chomhairle 'thoirt air, agus tha mi ga dheanadh sin?” Ach nach feud e bhi ged a tha thu 'toirt do chomhairle air, gu bheil thu ga neartachadh anns an òl air an làimh eile? Tha thusa ag òl gloidhe, no dà ghloidhe, agus tha thu 'saoilsin nach 'eil coire 's am bith 'an sin. Olaidh esan urrad eile—an fhad so tha e air a mhisneachadh le t-eiseimpleir-sa. Feudaidh e bhi gu'n dean aon ghloidhe tuille coire dha-san na nì dà ghloidhe dhuit-se. Feudaidh e bhi gu'n dùisg sin 'iota gu barrachd òl—gu'n leagh e 'dheadh ruintean, air chor 's nach 'eil ceannsal air bith aige air 'anamiannan gus a bheil iotadh air a chasg leis an dallanaich dheirg. An abair thu rium nach 'eil coire sam bith agad-sa dh'e so? Cha 'n urrainn duit sin a ràdh, a chionn 's tu 'chuir an eiseimpleir roimhe—is tu thug blas da air a' phuinnsean an tùs—is tu thug dha an fhuil a bhrosnaich e air an luirg, gus an d'rainig e an càrn anns an d' fhuair e 'chlaoidh agus a leadairt gu h-oillteil—is tu chuir a cheud sràd r'a chuislibh iotmhor nach b' urrainn an tràill thruagh a chasg le boiseig a chrathadh orra—gun e féin a thumadh eadar cheann agus chasan 's an eabar! Na h-abair gu bheil thu neo-chiontach anns an t-seadh so. Feudaidh e bhi gu bheil do cheann air liathadh leis an aois—nach do chail thu riamh do chosan leis an daoraich—nach robh feum agad riamh air cuid-eachadh gu d' thoirt dhachaidh: gidheadh, feudaidh e bhi mar an ceudna gu bheil na ficheadan a' fulang dòruinn na teine shiorruith a rinn thusa le d' eiseimpleir a ghreasad gu sgrios. O! nam faigh-eadh aon de na spioradan malluichte so comas do choinneachadh aon uair—comas tighin ort 'n uair a tha thu 'suidhe gu suilbhir a dh' òl gloidhe no dhà maille ri d' chombanaich chridheil. Cìod an fhàilt' a chuireadh e ort? An abradh e, “Sith dhuit?” O! cha 'n

abradh. Is e theireadh e riut, “Mo mhile mallachd air a cheud là a chunnaic mi thu ag òl a’ phuinnsein sin—mo mhallachd air a’ chàirdeas bhréige sin leis an do thàlaidh thu mi gu ’bhlasad an tùs! Is tu thug misneach dhomh gu beagan dh’e a shlugadh an toiseach—tharraing am beagan gu mòran mi, agus thug am mòran fadheòidh a chum na dòruinn so mi. Grad thilg o d’ bhilean an cupan bàsmhor sin. An àill leat tuille a thoirt a chum an t-sluic le d’ eiseimpleir, as am bheil thu ’deanamh uail? Mile, O! deich mìle mallachd aig t-eiseimpleir!” Amhaire air an teachdaire so o shlochd an dubh-aigein—amhaire air na lasraichean gorm-dhearg a tha air ghoil aintheasach ’na sgòrnan tartmhor. Nach ’eil uamhas air t-anam ’n uair a smuainticheas tu bheil e comasach gu bheil a’ chùis mar a tha mi ’saoilsin? O! matà ’an ainm an Tighearna, sguir dh’e gu buileach. Teich o’n chupan blàsmhor—na bi nas faide ’gleachd an aghaidh na muinntir a tha ’saoithreachadh gu dìchiollach a chum an Sgrìosadair fhuadach as an dùthaich. Cuidich leò le d’ uile neart. Cuir iompaidh air do chàirdean ’s air do choimhearsnaich iad fèin a chruinneachadh gu calma fo bhrataich a’ Chomuinn Stuama—an gnùis a chàradh mar chloich theine an aghaidh nan cleachdainean mi-naomha ’tha coit-chionn ’s an dùthaich.

A mhinistearan an t-soisgeil shìorruith, nach ’eil e co soilleir ri gath gréine gur h-e ur dleasnas éiridh gu cridheil, deallasach, gu còmhadh leòsan a tha ’g oidhirpeachadh am pobull a chuir an Tighearn’ air ur cùram-sa ’thoirt gu beachdan soilleir agus fallain mu thimchioll chleachduinean sgrìosail a tha anabarrach cumanta ’n am measg? Nach do ghabh sibh os làimh a bli ’n ur n-eiseimpleirean do’n t-sluagh a tha sibh o Shàbaid gu Sàbaid a’ teagasg? Am b’ àill leibh gu m biodh iad a’ gluasad ann an slighe shubhaileich—gu m biodh measarrachd, stuaim, agus naomhachd a’ riaghladh ’n am measg? Na’m b’ àill, tha làn chinnt agaibh gu’m feum sibh fèin imeachd rompa anns gach gnè shubhaile a bu mhiann leibh fhaicinn a soirbheachadh ’n am measg. Uime sin, deanaibh ur dìchioll a chum ruidhteireachd agus misg a chur gu tur air cùl.

Fadheòidh, mo chàirdean gràdhach, Beannachd leibh. Gu’n treòraicheadh an Tighearna sibh gu eòlas slàinteil air an fhirinn agus air slighe na naomhachd.

MIONNAN BEAGA—EARAIL DO LUCHD-AIDMHEIL.

“Ach gu ma h-e is còmhradh dhuibh, Seadh, seadh: Ni h-eadh, ni h-eadh: oir ge b’e ni a bhios os ceann so, is ann o’n olc a ta e.”—Mata, v. 37.

“Oir is an le d’ fhoclaibh a shaorar thu, agus is ann le d’ fhoclaibh a dhùtear thu.”—Mata, xii. 37.

’N UAIR a thràigheas fairge shalach fàgaidh i gu minic salachair noethaitneach ’na déigh air tìr. Bha iad sin roimhe ann am builsgéin nan uisgeachan, ach bha iad ann an tomhas mòr air an cleith ’s an làn-mhara. Gidheadh, an uair a tha na salachair ud air am fàgail air an oitir thioram, tha ’n t-sùil air a pianadh ann an dòigh shònruichte leis an t-sealladh. Is ann dìreach mar sin a tha a thaobh fuigheal peacaunan a’ chreidmheich—a thaobh cleachdadh peacach

air bith nach 'eil gu h-ìomlan air a thréigsinn, no éucailean nach 'eil gu h-uile air an leigheas. 'S iad *mionnan beaga* briathran a tha gu minic air an cluinntinn o bhilibh na muinntir sin a tha 'gairm chriosduidhean dhiubh féin—briathran a thig a mach, mar a their iad féin, gun fhios doibh: gidheadh tha cluasan Tì naomh Israeil, agus cridhe dhaoine naomha air an lotadh le'n uile shambuil so de bhriathran. Tha aon neach gu h-eutrom a' leigeil gu ràidhe 'choinnseis, am bheil no nach 'eil an nì 'ta e 'g ràdh fìor, a chum 's gu'n toilich e cluas a charaid saoghalta—an coinnseas sin a dh' éigheas fathasd air ais gach cionnta á leabhar a' bhreitheanas. Bheir neach eile 'stigh a *chreidimh*, mar dhearbhadh air an nì sin a tha e 'g ràdh—gu neo-sgàthach, a' gnàthachadh aon de na soithichean a's naomha 's an ionad-naomh—an soitheach as am bheil e 'g òl fion nuadh na rìoghachd. No ma choinnicheas e ri tubaisd éigin a chuireas clisgeadh beag air, glaothaidh e 'mach, "Am Maithreas a dh' amharc ormsa—am Freasdal gam' shàbhaladh—Beannaich mise—Gleidh mise—Coimhid mise." An ann ri aoradh a tha e, 's an deach e'n làthair an Tighearna? a bheil a shùil an àird, agus anam da rìreadh ri ùrnuigh iriosal? O cha 'n 'eil, ach ghabh e nì-eigin de chlisgeadh, agus bha na briathran ud deas aig làimh! Air uairean eile 's ann le cur air *anam féin*, no air *onair* a nì e le feala-dhà 'chòmhradh a dhaingneachadh; no theagamh le greim a ghabhail gu dàna agus gu h-aineòlach de *thròcair*, mar gu'm biodh e ceadaichte na h-uile saorsa 'ghnàthachadh ris a' bhuidhe sin 'an Iehòbbah a dh' ionnsuidh nach feud am peacach tar-ruing 'am fagusg ach trid fola; agus mar so tha Sàtan a' teagasg dha cluicheadh ris gach nì a's soileimte 'na shealladh féin. Is fìor fheala-dhà, "Co cinnteach ris a' bhàs," mar gu'n cailleadh am bas a chumhachd, no mar nach biodh breitheanas idir 'am fagus. Cò is urrainn inuseadh a bheil iadsan a tha gnàthachadh a leithid sud de chainnt 'u an creidmheich? Ma tha iad a' gabhail an ainm orra féin tha iad a' dichuimhneachadh gu'n do "ghlanadh iad o'n seana pheacannan." Tha am beachdan air naomhachd Dhé anabarrach iosal. Is urrainn iad ruith 'na fhianuis air thuairamas a' lughadh a bhriathran agus 'oibrean, mar 'eil ainm, ga'n toileachadh féin le suaicheantas agus sgeadachadh an Rìgh 'an àite 'phearsa. A dh' aon fhocal, tha iad a' gabhail de dhànachd co-chomunn mi-naomh a ghleidheadh ris an Tì sin mu bheil e air a ràdh, "Is aobhar eag-aìl Dia gu mòr ann an coimhthional nan naomh; agus is còir urram a thabhart da os an ceann-san uile a tha mu'n cuairt da." Salu, lxxxix. 7. Am biodh a bheag de'n fhaireachduinn so aca na'm biodh iad 'am measg nan Seraphim, a tha ga'm folach féin le'n sgiathan, agus aig éigheach a mach, "Naomha, naomha, naomha." 'Nuair a shuidh Iosa air a' bheinn, leis a' chruthachadh uile fosgailte fa chomhair, thubhairt e rìusan a bha 'làthair, "A deireamsa ruibh, na tugaibh mionnan idir;" agus air labhairt dha dh' amhaire e suas agus thoirmisg e dhoibh mionnachadh air nèamh do bhrìgh gur "e rìgh-chathair Dhé e." Dh' amhaire e mu'n cuairt da agus thubhairt e, "Na mionnaichibh air an talamh oir is e stòl a chos e." Thionndaidh e 'shùil ri Ierusalem far an d' thug e fainear ainm glòrmhor a chur agus labhair e na briathran ceudna; agus air dha amharc air na peacaich aig a chosan, thubhairt e riù, "No

eadhoin air aon de fhuilteinean ur cinn, ach gu ma h-e is còmh-radh dhuibh, Seadh, seadh: nì h-eadh, nì h-eadh; oir ciod air bith a bhios os ceann so is ann o'n olc a ta e."

Sibhse 'tha ri "miounau beaga" cuimhnichibh gu bheil gach uile asluchadh faoin agus eutrom de'n t-seòrsa ud a' cur doilgheas air an Spiorad Naomha. Tha sibh da rìreadh a' cur cràidh air 'anam naomh' an t-Slànuighfhir; agus ma's deisciobuil sibhse 'tha 'cleachduinn "mhiounan beaga," tha sibh a' lotadh an "duine dhoilghiosan" ann an tigh a' chàirdean. Cha'n 'eil peacadh sam bith a tha air a chur an gnìomh 'an aghaidh na Trianaid ghlòrmhor suarrach; ach tha 'm peacadh a tha air a chur an gnìomh leòsan a chluinnear aig amannan eile "seinn an òran nuaidh" anabarrach gràineil. "An cuir tobar a mach as an aon sùil uisge milis agus searbh? Mo bhràithre cha chòir do na nithibh so bhi mar so."—Séumas, iii. 11. "Bheir cuileaga marbha air oladh-uigaidh an leigh boladh bréun a chuir uaithe; is amhuil a nì beagan amaideachd airsan a tha clùiteach air son gliocais agus urrainn." Eccl. x. 1.

Aidich do pheacanna a chàidh seachad do Dhia, agus ionnlaid do bhilean 's an tobar a chaidh fhosgladh a chum peacadh agus neo-ghloinne 'ghlanadh air falbh. Is iomadh peacadh a sheallas gle fhaoin gus am bi e air a mhaitheadh. Feudaidd tu duileag a chrupadh, no phasgadh suas co fad 's a tha i a'd' dhorn, ach tilg air aghaidh nau uisgeachan i agus sgaoilidh i, 's chi thu 'n sin a lèud 's a fad mar a bha i 'n toiseach. Is ann mar sin a tha a thaobh gach uile pheacadh air leth.

Thig an làthair Dhé agus fuirich ann a là agus a dh'oidheche. Gabh còmhnuidh 'na làthair mar is cubhaidh do 'n neach sin leis am miann a bhi air fhaotainn "gun smal agus neo-lochdach" ann an latha Chrìosd. Fàgaidh a bhi fad as o Dhia thu suarrach uime. Feudaidd an t-Amliceach, no'n t-Arabach a tha fad o Shìnai, imeachd gu neo-chùramach, 's e féin a chluiche gu cridheil; ach cha'n fhaod an t-Israeleach a tha 'cluaintinn an tàirneinich agus a' faicinn Iehòbbah uile-làithairich, sin a dheanamh. Feudaidd Peadar mionnachadh 'us mallachadh 'nuair a chailleas e sealladh air gràdh a mhaighstir; ach 'n uair a thig e 'n sealladh na gnùis agus nan sùl sin a shìl deòir os ceann Ierusalem, cha 'n urrainn e 'ghiùlan nas faide. Is fheudar dha bròn a dheanamh air son a mhiònann mar gu'm bu thobar uisge 'sbùilean. Faigh an làn dearbhachd bheannaichte trid fuil Iosa, an t-aon iobairt réite, gur h-e Dia do Dhia-sa—"Ghràdhaich e mi, agus thug se e féin air mo shon." 'Nuair a thug an iobairt so thu 'na làthair—a thug i dhuit co-chomunn maille ris, agus a bhuilich i ort ionad-còmhnuidh 'na fhianuis, an urrainn duit labhairt no smuaineachadh gu suarrach uime? Tha Dia an làthair a bheil sinn 'n ar seasamh a ghnàth f'ar combair. A bheil ar cridheachan air an riaghladh leis na bheil sinn a' faicinn ann-san? a bheil ar céumaibh air an stiùradh gu bhi 'coimhead a theisteis? Ma tha, a bheil e comasach gur h-urrainn ar bilean nì air bith a labhairt nach 'eil a chum a chliù-san? "Biodh aguinn gràs leis an dean sinn seirbhis gu taitneach do Dhia, le h-urram agus eagal diadhaidh: oir a ta ar Dia-ne 'na theine dian-loisgeach." Eabh. xii. 28, 29.

